

Jubileumsgudstjeneste – 25 år siden vigsling av Rosemarie Köhn til Norges første kvinnelige biskop

Preses Helga Haugland Byfuglien - preken 10. mai 2018 – Hamar domkirke

Tekst: Lukas 24: 46 – 53

Noen får oppdraget til å gå foran.

I rekken av alle dem som har våget å følge det kallet, ser vi et stort mangfold av mennesker. Guds misjon i verden er å forkynne evangeliet om tilgivelse og utøve barmhjertighet. Slik har det vært siden kirkens begynnelse. Noen var de aller første.

Det er ennå kirkens oppdrag – å kalle mennesker til tro og tjeneste – gjennom å formidle nåden som gir kraft og setter oss fri og som rekkes mot alle.

De første som gikk, var de som hadde fulgt Jesus, hørt han og hadde sett hans gode handlinger - de hadde erfart hvordan han løftet opp mennesker og gav oppmerksomhet og kjærlighet til dem ingen brydde seg om. De hadde sett at han gav mennesker en ny start ved å tilgi.

Det var hans nære krets som fikk beskjeden: Dere er mine vitner om dette. Og de skulle få kraft fra det høye, den hellige ånd, slik de hadde blitt lovet. Og de ble velsignet. Det er ikke sikkert de kjente seg kompetente eller modige, men det står likevel at de vendte tilbake til Jerusalem i stor glede. For i Jesus hadde de sett Guds ansikt i verden.

De hadde fått et evangelium å dele som for all tid har gjort kirken til et gledens sted – midt i sorg, lidelse og urettferdighet. For nåden er større enn alt som river ned og tapper livsmot.

Vi kalles til å gå inn i denne rekken – nesten 2000 år senere. Vi blir kalt på hver vår måte, og vi kalles på ny og på ny.

Og er det ikke gjennom vårt store mangfold at vi kan utføre oppdraget? Er det ikke fordi vi har ulike erfaringer og ulik innsikt, også i troens mysterium, at det er mulig å nå ut?

Kristi Himmelfartsdag – er en av de store kallsdagene i kirkeåret – I Matteusevangeliet er misjonsbefalingen knyttet til denne dagen da Jesus ble tatt bort fra disiplenes øyne. I dag feirer vi at det er 25 år siden Rose Marie Køhn sa ja til kallet og ble vigslet til biskop i vår kirke, som første kvinne. Det var en stor og viktig begivenhet for Den norske kirke – og langt utover den –det utløste den store gleden – mange mente det var på høy tid - samtidig som det ble møtt med skepsis og reserverthet.

Den som går foran, trenger mot og klokskap. Det fordrer styrke å tåle å stå alene - der det ikke er modeller å få trygghet og råd hos. Den første trækker opp veien for andre og gjør det lettere for andre å våge seg inn på veien og enklere å manøvrere langs den, uten den voldsomme oppmerksomheten. Vi kan ikke unnlate å tenke på hva det har kostet å gå først, i

de ulike fasene gjennom kirkens historie. Mange av disiplene gav sitt liv som martyrer. – å bringe evangeliet om Kristus til nye folkeslag har krevd misjonærens store forsakelse. Å løfte frem viktige sider ved den kristne tro, som har vært uenevnte fordi det har vært i interesse for makten å la det være i taushet, har også vært svært krevende for mange. Budskapet om Kristus er det samme, og det er grensesprengende. Og det har alltid vært formidlet av mennesker.

Kirken er heldigvis et lærende fellesskap. Vi har gjennom årene fått en utvidet forståelse for evangeliets ulike fasetter, eller kan hende bedre: Av evangeliets konsekvenser. Vår kirke har erkjent at det ikke var nødvendig å fastholde gamle tradisjoner om kvinners plass og lekfolks plass og unges plass -

- tvert imot har evangeliet blitt mer troverdig og livsnært når bredden av mennesker formidler det.

Og i det som er nytt, løftes noe annet frem. Biskop Rose med sin livserfaring fra et krigsherjet Tyskland har formidlet sterkt om sin tro på at livet kunne spire frem som fargerike blomster midt i ruiner og forfall. I det små kan det store få kraft til å leve og utfolde seg.

Hennes gjennomgangordsord var ofte: «Du er god nok.» Så utrolig enkelt og like fullt så viktig – for oss alle – som kjenner at livet minner oss om at vi kommer til kort og som strever sånn med å gjøre oss elskverdige. Alle er dyrebare i Guds øyne. For oss alle er tilgivelsen for hånden – som lar oss rette ryggen – fordi vi er elsket av Gud. Vi har en enestående verdi, uansett hvor lavt vi setter oss selv eller blir satt av andre.

Betyr det noe hvem som sier dette? Betyr det noe hvordan det formidles?

Det som er ganske sikkert, er at troen på evangeliet ikke kommer ut som en fasit som følge av et bestemt oppsatt regnestykke, ordo, som en oppskrift med faser som er fastlagt. Veier til tro er mer mangfoldig enn vi ofte tenker på. Det finnes ikke noe «How to...».

Er det ikke vår erfaring at troverdighet og ekthet rører ved oss mer enn noe? At andres fortellinger ofte kan skape mer bevegelse i vårt sinn og våre tanker enn oppsatte logiske resonnement og teologiske tankerekker? Er ikke sjansen for å bli berørt større når jeg kjenner meg igjen – i en annens livs- og troshistorie og formidling?

For to uker siden var jeg på andre siden av kloden – i Bangkok, i Thailand. Det er et land og en kultur der kvinners stilling er ganske annerledes enn hos oss. Ikke minst unge kvinner ser ikke for seg en fremtid med utdanning og selvstendighet uten at de får penger - eller skaffer seg penger. Dette fører mange inn i livsførsel som er svært krenkende og som for mange oppleves som å selge seg selv med tilhørende tap av selvrespekt og selvfølelse. Jeg fikk være med på en stor dag i den lille, men sterke kirken, der to kvinner ble ordinert til prestetjeneste, de to første, for å vitne om evangeliet for søstre og brødre i områder nord i Thailand. Det var en veldig glede over ordinasjonen, der ikke minst kvinnene i kirken, jublet over hendelsen. Det var betagende. To voksne kvinner hadde ventet lenge på denne dagen - den blir et skille i en liten og sårbar, men også frimodig og voksende kirke. De var stolte og fylt av stor glede. De skal forkynne evangeliet for søstre og brødre blant sine egne. De skal

stå frem og utfordre til tjeneste og barmhjertighet. De skal selv være sterkt symbol på likestilling og likeverd mellom kvinner og menn. De går inn i rekken av alle som siden Jesu avskjed med sine disipler har blitt kalt til å formidle den store gleden om tilgivelse og nåde.

Der er alltid noen som blir kalt til å gå foran og går – men fremfor noe er der en som har gått foran – Jesus Kristus – som levde som et sant menneske og viste oss veien til Gud.

Som den oppståtte er han hos oss, på en annen måte enn de nærmeste hadde sett han. Slik kan hans grenseløse nærvær gi tro og håp til oss alle.

Det er i tillit til han at mennesker fortsatt våger – å gå inn i det ukjente landskap som livet alltid er – og gjøre det i stor glede. For også vi får ta imot hans kraft og får leve under hans velsignelse.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd, som var, er og blir, en sann Gud – fra evighet til evighet.

Amen